1. Valtion investointimenot ovat kehysjärjestelmän piiriin kuuluvia menoja. Vedoten erityisesti investointien suureen yhteiskunnalliseen hyötyyn ja kasvuedellytyksien tukemiseen, nousee ajoittain keskustelua siitä, tulisiko investointimenot siirtää kehyksen ulkopuolelle, jolloin kehys ei niitä rajoittaisi. Valtiovarainministeriössä on kuitenkin katsottu, että investointimenot on perusteltua pitää valtiontalouden kehyksen piirissä. Investoinnit rahoitetaan samoin verovaroin kuin kaikki muutkin menoerät. On tärkeää, että kehys on kattava, jotta se toimii tehtävässään budjetoitavien menojen rajoittajana. Mitä vähemmän kehyksessä on poikkeuksia, sitä uskottavampi se myös on pitkäjänteisen finanssipolitiikan raamittajana. Asiaan liittyy myös määritelmällisiä haasteita sekä mahdollisesti aiheutuvia vääristyneitä kannustimia. Investointien siirto kehyksen ulkopuolelle voisi johtaa tilanteeseen, jossa finanssipolitiikan sääntökehikko mahdollistaisi investointimenojen kasvattamisen kulutusmenoja matalammalla kynnyksellä. Ei ole kuitenkaan selvää, että juuri investointimenojen yhteiskuntataloudellinen kannattavuus olisi lähtökohtaisesti esimerkiksi terveydenhuollon kulutusmenoja korkeampi, eikä niitä siksi tulisi asettaa erilaiseen asemaan.
2. Lähdemme siitä, että tilanne normalisoituu v. 2023. Pikkuhiljaa pitäisi päästä sille polulle, jossa jäsenmaat alentavat velkatasojaan ja investoivat järkevästi ja huolehtivat vihreästä ja digitaalisesta siirtymästä. Vastuu kestävästä finanssipolitiikasta on jokaisella jäsenvaltiolla ja sitoutumista julkisen talouden pitkän aikavälin kestävyyttä vahvistaviin sääntöihin tulisi kasvattaa. Tätä on syytä tukea yhteisellä julkisen talouden valvonnalla, jotta vältetään vakavat virheet, jotka saattaisivat olla riski yksittäisen jäsenmaan tai koko EU:n/euroalueen vakaudelle.